

Sygn. akt I C 1910/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Jakub Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. (...)z siedzibą w W.

przeciwko G. J.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 1910/13

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 13 czerwca 2013 roku K. (...) z siedzibą w W.wniósł o zasądzenie od G. J.kwoty 14.045,17 złotych wraz z odsetkami liczonymi:

- ustawowymi od kwoty 2.013,59 złotych od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi od kwoty 158,66 złotych od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,
- umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 8.834,20 złotych od 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi od kwoty 3.038,72 złotych od 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,

oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych w kwocie 176,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł i zasądzenie zwrotu innych kosztów 3,17 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że dochodzona kwota wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy nr (...) z dnia 04 lipca 2005 roku zawartej między pozwaną a (...) S.A. z siedzibą w W., czyli przez poprzednika prawnego powoda. Wskazał, że wierzytelność została nabyta na podstawie umowy o przelew wierzytelności. Podniósł także, że przesłane zostało pozwanej zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do dobrowolnej zapłaty w terminie 7 dni. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 7, k. 10 – 47**)

Postanowieniem z dnia 09 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Lublinie XVI Wydział Cywilny wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazać rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie. (**postanowienie – k. 8**)

Pismem złożonym w dniu 21 sierpnia 2013 roku (data stempla pocztowego) powód uzupełnił braki formalne pozwu oraz załączył wymienione w tymże dokumenty.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w W. i pozwana G. J. byli związani umową kredytu odnawialnego zawartą w dniu 07 listopada 2005 r., zmodyfikowana aneksem z dnia 25 marca 2009 roku. (**umowa – k. 39 – 41v, aneks – k. 42 – 42v**)

Pismem datowanym na dzień 30 czerwca 2010 r., odebrany osobiście przez G. J. w dniu 08 lipca 2010 r., (...) S.A. wypowiedziało wiążącą strony umowę kredytu odnawialnego. (**wypowiedzenie – k. 43, receptis – k. 44**)

W dniu 09 grudnia 2011 r. pomiędzy K. (...)z siedzibą w W.a (...) S.A.z siedzibą w W.zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności na podstawie której zamiarem cedenta było przeniesienie na cesjonariusza wierzytelności przysługujących cedentowi, a wskazanych w załączniku nr 1 do umowy. (**umowa – k. 21 – 28v**)

W dniu 13 stycznia 2012 roku (...) S.A.z siedzibą w W.przesłał pozwanej zawiadomienie o cesji wierzytelności z tytułu umowy o kredyt odnawialny nr (...)z dnia 04 lipca 2005 na rzecz (...)Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.. (**zawiadomienie – k. 36**)

Pismem datowanym na dzień 13 stycznia 2012 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 11.921,38 złotych. (**wezwanie – k. 37**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty. Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda (art. 339 § 2 k.p.c.) dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. w tym zakresie orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, publ. w OSNC 1960, nr 1, poz. 14 oraz wyroki tegoż: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, publ. w OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142, z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, publ. w OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108, z dnia 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, publ. w Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44, z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, publ. w Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (w tym zakresie vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, publ. w Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

Zdaniem Sądu taka sytuacja, jak opisana powyżej, zachodziła w niniejszej sprawie.

Przystępując więc do rozważań natury merytorycznej wskazać należy, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że powód nie wykazał w sprawie legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanej.

Zgodnie z § 3 ust. 2 umowy sprzedaży wierzytelności łączącej powoda z jego (...) S.A.z siedzibą w W.,z zastrzeżeniem bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa, dotyczących przenoszenia wierzytelności zabezpieczonych hipoteką, przeniesienie Wierzytelności wraz z Zabezpieczeniami następuje w dniu wpływu ceny na Rachunek Zbywcy, o którym mowa w § 4 ust. 1 umowy („Dzień Przeniesienia”).

Powód zaś nie wykazał ziszczenia się tegoż warunku w niniejszej sprawie.

Dlatego już choćby z tego powodu powództwo zasługiwało na oddalenie.

Ponadto zważyć należy, że z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności nie wynika by powód był wierzycielem pozwanej w zakresie umowy odnawialnego zawartej w dniu 11 lipca 2005 r. Sąd miał na uwadze, że przede wszystkim umowa ta nie zawiera numeracji na jaką powołuje się powód, nota bene, nie jest ona w ogóle numerowana, a jej identyfikacja następowała między stronami pierwotnego stosunku przez podanie daty jej zawarcia, vide aneks nr (...) (k. 42). W załączniku nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności wskazano zaś, że przedmiotem cesji jest umowa nr (...) z dnia 04 lipca 2005 roku.

Tym samym zważyć należy, że zarówno numer umowy jak i data jej zawarcia są niezgodne z danymi zawartymi w umowie sprzedaży wierzytelności.

Podobnie zarówno powód jak i (...) S.A. w zawiadomieniu o dokonanej cesji powoływali się na umowę zawartą w dniu 04 lipca 2005 r., która nie jest tożsama z przedłożoną do akt sprawy.

Ostatecznie wskazać należy, że kwota wierzytelności wskazana w załączniku nr 1 jest różna od tej wskazanej w wypowiedzeniu skierowany do pozwanej przez bank.

Należy przy tym zauważyć, że w obecnym stanie prawnym rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz **przedstawić dowody**. Wobec powyższego obowiązek przedstawienia dowodów na poparcie prezentowanych twierdzeń spoczywa na stronach. Nadto na uwadze należy mieć treść przepisów art. 227 k.p.c. w powiązaniu z art. 6 k.c.,

Mianowicie pierwszy przepis wskazuje, że „przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.” Oznacza to, że Każde twierdzenie strony oraz uczestnika postępowania powinno być poparte dowodami. Natomiast art. 6 k.c. nakłada ciężar udowodnienia faktu na osobę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (por. K. Pietrzykowski [w:] "Kodeks cywilny Komentarz" K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2002, tom 1, str. 52, teza 3a).

Sąd podziela także stanowisko Sądu Najwyższego, w którym wskazuje on, że zasada kontrydiktoryjności uwalnia sąd orzekający od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego którego dysponentem są strony. Bierność strony w zakresie postępowania dowodowego nie zobowiązuje sądu - poza wyjątkowymi przypadkami - do prowadzenia dowodów z urzędu (wyrok SN – Izba Cywilna z dnia 15 grudnia 1998 roku, sygn. I CKN 944/97, Prok.i Pr. 1999/I 1-12/38). Powyższe rozważanie dotyczą zwłaszcza sytuacji, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

W związku z powyższym, Sąd uznał, że na stronę pozwaną nie można przerzucać ciężaru dowodu okoliczności obciążających powoda.

Rekapitulując powyższe rozważania powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia. A zatem powództwo podlegało oddaleniu o czym Sąd orzekł w wyroku.

Mając zaś na uwadze, że strona pozwana w sprawie niniejszej nie poniosła kosztów sądowych, Sąd nie miał podstaw do orzeczenia w tym zakresie w trybie art. 109 § 1 in fine k.p.c.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...).

Dnia 02.09.2014 r.